

Vážený člověče,

pod ruku se Ti dostala snůška textů rozličných, jedněch rýmovaných, jiných prozaických. Texty nemají společného světónázoru, neb od různého lidu nejen obce vysokoškolské jsou vybrány. Autorstvo i příslušností k pohlaví se liší, tedy zajímavou mozaiku snad zrcadlí. Nerad bych Tě ještě zatěžoval, ale důvod k vytvoření tohoto všeho bych mohl nakousnouti. Věz tedy, že pouze k zamyšlení či rozjímání Tvému texty tyto určeny jsou. A že snad nějaké postřehy mítí budeš, tedy neupejpej se a na tuto adresu je pošli: ledaccos@post.cz

smějící se nebe

U cesty sedím
Na nebe hledím
Copak dnes asi řekne mi?
Že blbě čumím
A ani nevím
Jak krásně je na zemi!

na plese

Krásná paní v róbě rudé
Tančí, nelpí na nikom
Ach mé srdce, co z něj zbude
(pobodané květy růží)
Čas je zhojí arnikou

A já myslel na vás slečno,
co projela jste tramvají.
Jak jeden list na druhý,
když dolů z nebe padají.

ohlédnutí

Viděl jsem své ruce
Jak krví jiných krvácí
Já viděl také anděla
(s hlavou sklopenou)
Jak ode mne se odvrací

sen

člověk

lod'ka

a hora

Narodil se v malé vesnici, široko daleko nebylo jiné. Vesnice ležela u moře, a tak se většina obyvatel živila rybolovem. Jen několik málo lidí obdělávalo blízka pole či chodilo do nedalekého lesa na dříví. Dál do vnitrozemí nikdy nikdo nechodil, vše, co potřebovali, měli na dosah. Daleko v krajině byla vidět ohromná hora, jejíž podhůří zabíralo téměř třetinu obzoru. Majestátně se tyčila nad světem a za jasných bezoblačných dnů dávala lidem pod sebou zakusit svou krásu, i s vrcholkem podepírajícím nebe a zapuštěným v lehké mlze.

Jako mladý hoch si umínil, že na horu vyleze, sám nevěděl proč. Snad ho okouzila svou výškou, snad jako cíl vhodný pro zdolání pyšným člověkem. Na cestu vyrazil jako šestnáctiletý. Nikdo z vesnice nevěděl, že ho vidí naposled. Však podivná byla jeho cesta, hned první den, kdy se na ni připravoval. Do brašny si nevzal jídlo — do rukou si nevzal loutnu, ale na záda si naložil rybářskou loďku. Podivné, řeknete si, na cestu do hor, k nebeským výšinám, si brát rybářskou loďku? Ale on to nebyl jeho nápad, hlavně lidé z vesnice mu ji doporučili. »Určitě se ti bude nejednou hodit,« říkali a on souhlasil. Naložil si tedy loďku na záda a s nadšením vyrazil.

První léto výstupu se mu dařilo, vyšel mnoho kopců, slezl několik údolí a přebrodil bezpočet řek. Ano — rybářská loďka se mu opravdu hodila. Měsíce ubíhaly, ale hora, jejíž podhůří měl stále před očima, se mnoho nepřibližovala. Chlapec přečkal deštivý podzim i mírnou zimu a pokračoval dál. Druhé léto dorazil k rozlehlé poušti, ale nezalekl se a s loďkou na zádech šel dál. Jemu samému to divné nebylo — rodina a přátelé přece říkali, že se mu loďka bude nejednou hodit. Však zlaté slunce, které nelítostně rozpalovalo písek, si myslelo své.

Ve svých třiceti třech letech dorazil poutník s loďkou na zádech konečně k podhůří hory. Jeho touha se naplňovala a dále mu zatemňovala mysl. »Jsem téměř u cíle, nemohu přestat,« říkal si nesa svou loďku, dar své společnosti. Loďka však byla těžší a těžší, ale to si nechtěl přiznat. Poradili mu ji přece jeho lidé a tolikrát mu už pomohla. Stoupal stále výš, oči bez přestání upřené před sebe — k vrcholu — do mraků. S každým vyšším místem, kterého dosáhl, jeho touha sílila. Myslel si, že postupuje, ale i když byl stále výš, vrchol hory se nepřibližoval. A on, s loďkou na zádech.

Minula další zima a on se vydal prokřehlý dál na svou pouť — s novými nadějemi, jež vkládal do začínajícího jara. Každou zimu se ukrýval před mrazivým vichrem do jeskyní a skalních puklin, kde trávil chladné týdny v myšlenkách na zamlžený vrchol hory. Jeho touha ho plně ovládla, z nadšení nezbylo nic. Postupoval sebejistě (snad až příliš), roky ubíhaly a on se bezustání drápal na skále výš a výš — snad nic ho nemohlo vyrušit. A marnost se mu smála.

V šedesáti letech byl poutník téměř na pokraji sil. Vrchol hory, po kterém tak toužil, byl nezměněn — skrytý jako vždy v mracích. A on? Starý rozedřený dědek měnil se rok od roku. Snad v jednom byl stejný a neměnný: svůj zrak stále upíral k vrcholu a na zádech nesl rybářskou loďku. On to břímě táhne již přes čtyřicet let! »Blázne! Nemocný lidský blázne!« volala hora, která to již nemohla snést. Stařec se zastavil — zaposlouchal se. Začínal si uvědomovat sebe sama a svou životní situaci. Zajímavé, netrvalo mu to příliš dlouho. Hora se zaradovala. Stařec nadzvedl loďku a odhodil ji daleko do hlubin za sebou. Ale ani se neohlédl a pohled měl stále toužebně upřen k vrcholu. Zaradoval se (však hora klela) a nehledě na svůj věk opět vyrazil — zbaven břemene, hnán touhou. »Nic jsi nepochopil,« křičela hora, ale marně, stařec ji neslyšel. Hoře nezbylo než doufat, ale vytrvale k němu promlouvala:

Zastav se člověče, tvá duše krvácí
Nespěchej a kleče pohlédni na ni
Přestože trestáš ji, dál s tebou se trmácí
Pýše necháváš ji, nemiluješ ji ani

O několik let později se stařec trmácí dál. Ruce a nohy má rozedřené a je smrtelně unaven. Začal si uvědomovat, že »svoboda« a síla, kterou znova získal odložením břemene nestačí, ba že je nepatrná. »...duše krvácí...« uslyšel a zastavil se. Nevěděl, co to slyší, ale odněkud to znal. »...nespěchej... pohlédni...« zaslechl opět a zpozorněl ještě víc, stále se dívaje na vrchol. »No ano,« svitlo mu, »to přece slyším celý svůj život.« Hlas hory v něm sílil. Poznával, že tichý a neustávající hlas ho sem přivábil. Padl na kolena a hora k němu promluvila.

Pomalu odpoutal svůj pohled od vrcholku hory a — poprvé — se ohlédl. Viděl nejen své poslední stopy mezi kameny, ale celou svou životní pouť, táhnoucí se po hoře dolů do světa, až ke své rodné rybářské vsi. Dole pod sebou viděl rozbitou loďku a maličké říčky kdesi v dálce v údolí, kde mu loďka pomohla. Nyní však věděl, že je mohl přeskočit. Na horu a její vrchol zapomněl. Vstal a rozeběhl se dolů, snad se vznášel. Během okamžiku proběhl svých posledních deset let. Příjemné slunce mu ohřívalo tvář, odrazil se a vzlétl do prostoru. Sladký vítr zadul a lehce z něj odštípoval poslední zbytky osobnosti. Naposledy se nadechl a pak se rozplynul. Byl všude, byl zpět ve vesnici, zase se brodil řekami. Seděl také na vrcholku hory, nad potrhanými mraky a hleděl na svět, on byl svět. Byl šťasten.

m t n
z a e í

Čekám na tebe – nepřicházíš,
doufám v tebe – neodpovídáš,
myslím na tebe – nejsi,
kde se skrýváš – nevíš.

Potřebuji tě? – ale na co
Co dál, cítím prázdno,
pokouším se ho naplnit,
ale jde to?

Nenávidím tě – sebe? – ne, vážím si tě
Beznaděj, naděje, víra, zklamání,
pýcha, klam, pokora, obavy,
bolest, strach, chlad
Síla

Čekám jen na sebe?!

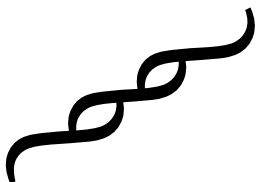
j
a
k
o
k
a
p
k
y
d
e
š
t
ě

Když jsem se jednoho dne vracel domů, přšelo. Jenom tak trochu, ale připomnělo mi to, jak jsem dříve měl tu příležitost sledovat kapky stékající po skle. Kdesi jsem četl o spletité dráze vodní kapky – zuřivě kličkuje, uhýbá... Je to kvůli nerovnoměrnosti povrchu skla a rozmístění skvrn. Zkrátka kapka putuje cestou nejmenšího odporu, vyhýbá se překážkám. To najdeme i jinde v přírodě, například potok – klikatí se, obtéká překážky. Možná je to kvůli tomu, že se naše těla v průměru skládají asi ze tří pětín z vody.

Myslím tím tu podobnost, jakou nacházím při myšlenkovém srovnání dráhy kapky a lidského života. Přestože se považujeme za rozumné a etické bytosti, často se pohodlně necháme unášet klikaticím se proudem pohodlnosti. Je to přece jen komfortnější jít s davem, nevybočovat a nepoutat příliš pozornosti. Ale ne vždy je to ta nejmorálnější cesta.

Existují však výjimky – lidé deroucí se vpřed jako rozvodněná řeka strhávající do proudu i nejbližší okolí. Není však lepší být tou nevýraznou šedou myší? Za tu dobu, co jsme na světě, jsme si všichni alespoň trochu zvykli uhýbat a ohýbat se před překážkami. Ono se to taky často vyplatí. Ale to už přece záleží na vás, co zvolíme, anebo ne?

duše

Lidská duše — jsi záhadná a krásná,
pyšná a zákeřná, ale nádherná,
opravdu? Nevím, snad se mi to jen zdá,
snem je nádherným, ale utrpením strašným,
kdo jsi, co jsi, co znamenáš, co skrýváš?

Chceš být sama, ale jsi opuštěná,
jsi ráda sama, ale trpíš
sama
nevíš co chceš, ale musíš ji mít!
Chceš všechno!

Chtít není vše, tak mě netrap a pomoz mi
SEBE najít a pochopit.

t | i | m | e

raindrops of eternity

washaway my human sins

12

3

6

9

4. 3.

otevři si svoje rány,
rýpej se v nich bez slitování,
uzavřel jsi všechny brány,
nikdo tě zvenku nezachrání.
Nikdo nevyslyší tvoje volání,
Křič, pros, řvi a žádej o slitování,
Každý tam venku je vůči tomu nečinný,
Jistý stupeň otupění stal se povinný,
Abys nezešílel z bolesti kolem sebe,
Abys nepodlehl okolní hrůznosti,
Zimě, z níž až do morku kostí zebe,
Abys neztratil nic z velké Blbosti,
Kterou nosíš ve své rozbolavěné duši,
Skrytou, jak se ve společnosti dalších sluší.
Dát pozor, nastražit uši,
Možná někdo něco tuší...
Skryj se hlouběji,
Do toho zatuchlého vězení,
Snad tam naději,
Najdeš i pro své vysvobození,
Venku tě přece zranili,
Všichni tě tenkrát zradili,
Proto stojíš nad propastí
A s veškerou svou slastí
Opile se u okraje kymácíš,
S mocí nad životem a smrtí,
A myšlenku na skok neztrácíš,

Přitažlivost tělo nerozdrť,
Ale ten pád
By mohl, snad.
Učiň ten krok,
Pak budeš mít klid,
Jenom ten skok
A můžeš ho mít...

17. 3.

S bolestí kápła slza z oka,
Krev duše, poznání,
Z beránka máte náhle tu vlka,
Zde není vítání

31. 3.

Možná, že v básních jsou dušičky zakleté,
třeba se vy jednou v budoucnu stanete.

4. 4.

Zbloudilec venku, zapomněl klíč,
Všichni už dávno, dávno jsou pryč.
Jenom on neví a tak zvoní u dveří,
Sotva však někdo mu, hlupáku uvěří.
Neví kam patří a čípak je,
Postupně ztrácí se naděje.
Vždy musí se zvednout a jít zas dál,
Nikdo si ho chudáčka nenechal.

Z bloudění znavený
A v duši zmatený,
U dveří stojí řad
A snaží se tipovat,
Kde mohl by se smát,
Kdo bude ho mít rád,
Bezejmenný z davu
Přesmutně sklání hlavu,
Bojí se už zkoušet dál,
Tolikrát už ztroskotat.
Nikde otevřít nemohou,
Pryč všichni dávno, dávno jsou.

6. 4.

Pohádka na dobrou noc
– Jaký je tento svět?
– Počkej jen, povím hned:
Celý je kulatý,
Nejsme jen já a ty,
Další jsou venku, za tou zdí,
Ale to skoro každý ví.
– Pověz mi o nich, aspoň chvíli.
– Černí jsou a i jiní, bílí,
Dobří jsou, taky zlí,
Venku, tam za tou zdí,
Ti mohli by nás snadno zranit,
Musíme náš lid přece bránit,

Dříve, než nám zemi zničí.

- Tati, proč je ale střílejí?

21. 10.

Samota

Můžeš zůstat, jak dlouho chceš,

Stejně pravdu nenajdeš,

Můžeš křičet, můžeš řvát,

Budou ti tu stejně lhát

Můžeš zkoušet copak chceš,

Tohle řešení nenajdeš,

Můžeš krást a taky lhát

Pak v duši zavládne ti chlad

Můžeš zkoušet jít zas dál

Ale už jsi ztroskotal.

Můžeš letět výš a výš,

Přitáhne tě zemská tíž.

Můžeš zkoušet cokoli,

Bez smyslu padneš pod koly.

Kola času melou dál,

Byl jsem tu a taky lhal.

Když nemáš smysl,

Nemáš klid,

Nebaví tě vůbec žít.

Nesmíš být sám, musíš žít,

Nedej se koly rozdrtit.

Brodím se svým nitrem,
močálem zrady a nejistoty,
sám se svým stínem.

Již řeku zrady vidím,
úpím a za ni se stydím,
je nádherná a zrádná,
podmanivá — jak žena sama.

Tiše šumí, krásně zpívá,
moje duše odumírá.

Zákeřně se proudem zrady dívá,
ano, již se stmívá a ona se stále dívá.

Neboj se a pojd' se mnou,
brodit se budem krajinou temnou,
mrtvou, ale živou.

Poběž — stále se ničím — sebou,
duší temnou, pro tebe smrtelnou.

jak jsem přišel na svět

Jako každého jarního dopoledne jsem se proháněl s ostatními dušičkami po ráji. No nedivte se, milí zlatí, v ráji jsou také roční období. To jen někteří lidé si myslí, že je to stále zelená rozkvetlá zahrada. Nu co, byla by to přece nuda. Ba i noc a den jsou tam. Proč? No přeci abychom si my dušičky mohly odpočinout. Ale nebudu vás dále zdržovat takovými vědeckými podrobnostmi a povím vám radši, co mám na srdci. Tedy jsme se tak proháněly, na slepou bábu hrály, ba i na schovávanou. Inu vše co rozverně dušinky provádějí. Znenadání se ozval hlas. Byl to hlas Pána-boha: »Dušičky moje, pojd'te na chvíli ke mně!« Překvapeně jsme se po sobě ohlédly, ale co se dalo dělat, Pánaboha musíme poslechnout. Co že bylo tak podivného? No přeci svačina už byla a do oběda ještě času. Jéje to dá rozum, taková zvláštnost. Jen aby nebyl nějaký průšvih. To by se na nás Pánbůh se zdviženým ukazovákem káravě podíval a to by nebylo dobře, ba ne.

Tedy když jsme k Němu přišly, rozsadily jsme se kolem a On povídal. Povídal nám moc krásně. O nových hrách, jiných dušičkách, o svém Synkovi a tak. Někdy také ztropil legraci, co my se nasmály. Vidím ten Jeho laskavý, usmívající se obličej, jako by to bylo právě teď. Pak nechal ostatní odejít a mne si vzal s sebou. Odvedl mne na takovou peřinu, bílou a jemnou, a říkal jí oblak. Pak mi ukázal vše, co pod tím obláčkem bylo. Byl vám tam takový celý svět, širý do všech stran, s řekami, oceány, lesy, poli, vesničkami a s lidmi. Vysvětlil mi, že už přišel můj čas a že mám jít, jak říkal, na svět. Vše mi to podrobně pověděl, jaká je to zkušenost a jaký to vše má smysl. Musím se začervenat, byl jsem tak ohromen celým tím světem, že jsem to vše vyslechl jen tak na půl ucha. Když mi Pánbůh vše dopověděl byl tak akorát čas k obědu. Najedl jsem se na cestu a začalo loučení. Objal jsem snad všechny dušičky z okolí a pak mne Pánbůh vedl k takové velikánské bráně. Na Jeho pokyn se otevřela a my oba jsme vyšli na zápraží. Pánbůh se na mne usmál a z kapsy vytáhl plátěný raneček s jablkem, kouskem chleba a takovými korálky. Usmál se ještě, ale oči mu slzely. Notně mne to udivilo. Slýchal jsem o tom, že když nějaká dušička odejde, tak má On takové červené a posmutnělé oči, ale já sám to nikdy neviděl. Poklekl ke mně, objal mne a řekl: »Jenom se mi proboha vrať.« Vzal jsem raneček a šel, já vám to ale nevydržel a ohlédl se, zamávali jsme si. A tak jsem přišel na svět.

tání

Mám starost
o kaluže.
Led už má
první vrásky
od slunce.

smysl života

V hromádce
vlhkého listí a hlíny
byl jen tak pohozený.

komunikace

Stébla trávy
naklání se ve větru.
Jedno druhému šeptá
šifrované zprávy.

V nekonečných vedeních.

mžourání

Právě narozené
zimní Slunce
poházelo po pokoji
desítky květin.
Sestřičky těch ze záclon.

mám ráda vítr

Proplétá prsty
hedvábím vlasů
potom zteřelým
krkem oběšenců.

půlnoční

Měsíční svit z jeho očí
a tamtamy v uších
na čela mých andělů
malují vrásky.

davy

Prázdné
tváře pouště
sypou se
skrz prsty a
výkřiky vran.

ach jo!

Přátelsky mrkáš,
myslím
labužnický smutníš
nevíš proč. Ach jo!

čas večere

Počkám,
až vlny záclon
podpálí stěny
zapadajícím sluncem.

byla to radost, pálit

Kdy to vlastně přestávalo dávat smysl? Smysl, ztracená esence, přežitek doby minulé. Ztratil svět kauzalitu a tím pádem i řád, jenž mu dodával smyslu? Ne, jen se vše zkomplikovalo a člověku v pádícím životě nezbyvá čas hledat nezřejmé příčiny, sotva se potýká s důsledky. A co bude dál? Nechtěl nad tím přemýšlet, ale nedovedl své myšlenky uhlídat. Ach ano, ta rychlost. Vymkne se to kontrole? Kdyby hledal odpověď, jeho vědomí by mu řeklo: ano. A i když ji nehledal, stále mu to jeho druhé já našeptávalo. Přitom se všechno mohlo stát jinak, lépe... Chtěl křičet, ale ten bouřlivák v něm dostal studenou sprchu. Zkusil snad on někdy pro to něco doopravdy udělat? Potichu zavřel ústa.

Mělo vůbec cenu něco zkoušet? Nevěděl, nikdy to neudělal. Vždycky ho něco zadrželo, skoro vždycky mohl své svědomí odbýt nějakým blábolem hrdě prohlašovaným za výmluvu. Ano, blábol, to je to správné slovo. Rozhlédl se po pokoji. Všechno mu připadalo pusté. Byl obklopen hromadami věcí, chycen v pasti mamonu. Ale co pro něj doopravdy ty věci znamenaly? Jakýsi pocit pseudomoci, že si je mohl dovolit, a také strach, že někdo nebo něco přijde a vezme mu je. Vlastnil, a tak ho kontrolovaly. Kdo? Věci? Jen pusté objekty, většina už pro něj ztratila význam, redukovala se jen na hmotné překážky. Když se jich dotýkal, cítil, jak bříska prstů reagují, cítil třeba i vůni a vnímal barvu, ale nedokázal odhalit, jaký mají smysl, jaký mají pro něj smysl. To je to, po čem touží.

Vzal si jiný předmět. Dotkl se ho, cítil ho smysly, ale i vnitřně. Ten předmět ho oslovoval svou existencí a pronikal do jeho nitra, zanechával v něm silnou emocionální odezvu. To, co mu ty další nemohly poskytnout. Ty ostatní představovaly pozůstatky z té předchozí doby. Z doby před tím, než vystoupil z toho kolotoče zábavy, na který kvůli své pohodlnosti nasedl. Lidé se potřebovali bavit, aby nezjistili, jaké prázdno se v některých z nich skrývá. Proto telestěny nahradily obrazovky klasických televizí, které v pokojích nechávaly prázdné místo, místo pro představy a fantazii. Spousta lidí neměla žádné představy a nechtěla uplatnit fantazii, proto si koupili telestěny. Čím víc a čím větší, tím lépe — tím větší bylo smyslové zahlcení. Tím víc se ale ztráceli sami sobě a realitě. Stávaly se z nich loutky, tak snadno ovladatelné. Ale on chtěl to temné místo prozkoumat a pochopit. Proto sáhl po knize. Je to už tak dávno. Musel se tomu pousmát. Jak ji poprvé otevřel, zakázaná věc s příchutí tajemna. Opatrně listoval stránkami a skoro nedýchal, jako by se bál, že horký dech jeho knihu spálí. Tak objevil svět, kde čas běží, jak chcete.

Podíval se na prázdnou telestěnu. Najednou byla tak bezmocná, šedivě zrcadlo, jež na něj chrlívalo obrazy. Ale to nebyly odrazy tohoto světa. Dřív v ní viděl odrazy světa, který oni chtěli, aby viděl. A co se v ní zrcadlilo nyní? Stařec sedící v křesle, zlehka držící knihu v dlani. Namátkou ji otevřel a šeptem přečetl pár slov:

»Všichni jsme vydáni ohni napospas,
hoříme v plamenech bestie jménem čas.«

Jaká ironie. Něco ho vyrušilo. Ano, ten zvuk, stále se ozýval a sílil. Stařec odložil knihu. »Tak přece.« Neobtěžoval se vstát.

Červené auto zastavilo před jeho domem. Věděl, že přijdou. Vyskákali z vozu a zabušili na dveře. Každý z nich měl na uniformě vyšítego salamandra. Stařec uslyšel praskající dřevo. Muži vtrhli dovnitř. Jeden z nich vyběhl do schodů. Uviděl hlavu vyčnívající přes zadní část křesla a také spatřil obsah místnosti: knihy. Stařec vstal. Cítil, jak pach petroleje rozprašovaného uniformovanými muži proniká i sem nahoru. Zopakoval požárníkovi ta slova z knihy.

»Musíte pryč, nebo uhoříte!«

»Upálit neznamená vyvrátit, mladý muži.«

Zesponu se ozval křik velitele: »Hej, Montagu, našel jsi ho?«

»Ano!«

Dva další vyběhli nahoru, aby odvěkli starce. Guy zůstal na patře sám s knihami. Vzal jednu ze stolku a podíval se na obal. Stálo tam: Možná jsem pokladnice, pro jejíž otevření nenastal čas. Uvnitř můžete najít poklady a nebo popel a prach. »Dělej,« ozvalo se ze sponu netrpělivé volání Beattyho. Montag zaváhal. Strčil knihu pod ochrannou vestu a začal zuřivě rozstříkávat petrolej.

Za několik minut se dům proměnil v plápolající pochodeň. Ohnivé jazyky plamenů šlehalý do výše, jako by chtěly zabušit na nebeskou bránu.

Hroby
Slepých
Vlastností

Maskou
V tváři
Prázdnoti

Se chopí
Hluchého
Čtenáře

Vmetou mu
Věčnost
Do tváře

Mobilizují
Tím kouzlem
Tragédii

Co těla?
Že nevíš?
Ty ať shnijí!

Kříž hákový
Duši osloví
A lehce napoví
Jak prodat srdce katovi

SIEG HEIL zní ulicí
Vůdce v středu všech
Do boje velící

On svobodu svou nenašel
Ani jako vládce mas
Jak dále život šel
Doznívá jeho hlas

Doznívá ale ještě nedozněl
Skrývá se v každém z nás
Že nenávist svou hlásat směl
Ten tolik lidský hlas

Děti

Sám sobě katem
Ochrání před sebou jiné
Zmetek co se nepovedl jiným
Moc málo stroj do řady
Moc chce od úsměvu
Víc než plot na deprese
Víc od života
Než lži mezi prázdnými mezerami

Dítě se dusí
Když si nesmí hrát
Ve světě
Kde nejlepší je krást
A lhát
A hrát

Děti
Přestaňte
Už jednou
Otravovat
Přecitlivělá břicha
Nikdo vás tu
Přece nechtěl

bez nadějí

Smutný a veselý · osamělý a hrdý · zklamáný a zlý · nejistý a rád, bojiš se co bude dál · snad znovu vzplane slunce tvoji duše · jeho svit je nádherný a hřejivý — ale nestálý · · barevně duhový, teplý a příjemný — jsi okouzlující · zmatený a chladný — zlý · smrt a zlo je tvůj průvodce a rádce · slunce hasne, chrám duše se bortí mrazivý vítr vane · bělostný, nevině smrtící snih tě dusí · jdi a bojuj, krajina tvoji duše trpí · zrůdy ji vraždí, jsi sám, ztracený · těžké mraky se stahují — nad krajinou Tvoji duše · Probuď se! Tak konečně bojuj! Znič je! — dříve než tě pohltní Ať znovu vzplane slunce tvoji duše!

blbý blues by jastud

Sedmkrát tejdně, když rozlepuju oči,
hned myslím na to, jak tenhle den skončí.
Žívám a věřím, že něco musí se stát,
vstávám a doufám, že mě má někdo rád.

Když vyjdu z domu, ulice procházím,
znuděný tváře furt jen nacházím.
Každý si hledí, jen co by kde a komu vzal
a vypisuje sloupce, ten má dáti a ten už dal.

Do třídy vcházím, i když ne včas,
u tabule stojí zas ten stejnej ras.
Pár hodin jen sedím a nechápu nic,
potom si zapálím, jó co chtěl bych víc.

Když škola skončí, už žízeň mám,
tak obcházejím putyky většinou sám.
Někoho potkám, dáme si spolu pár piv,
pak už mi nevadí, že jsem tu a ještě živ.

V hospodě zaplatím, belhám se domů,
do lidí narážím, nadávám kde komu.
Z lednice vytáhnu mámin poslední džus,
tím se pak léčím a píšu tohle blbý blues.

smutnění

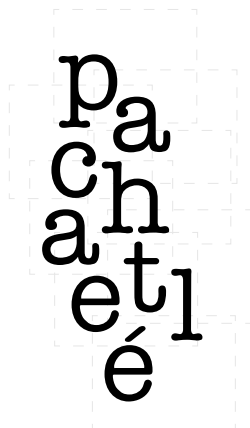
Jsou tu opět šťastné Vánoce
A s nimi tolik bílé, přebílé sněhy
Z nebe se sypou padlí andělé
A člověku ať chce či nechce
Zulíbají celou tvář, celičkou
Bez podmínek, beze slov

Bylo léto, když jsem tě spatřil
Poprvé a jen na jeden týden
Oči jsi měla plné slunka
A nesmělý úsměv na rtech
Které jsem nikdy nepolíbil
Jen okem na tisíckrát spatřil

Teď líbají tě padlí andělé
Bez přání a beze slov
Někde o kus jinde — kde nejsem
Sypký sníh se šine od nohy k noze
A dopadající vločky zacelují rány
Které jsem ti — živote můj — uštědřil
(živote z mých šlépějí, mých ran)

Měla jsi zlaté vlasy po ramena
Jak asi vypadáš dnes — vílo má
Tvoji tvář s tuze křehkým úsměvem
Zasypávají ledové vločky sněhu
Mizíš mi v klamu mých včerejšků
Mně — sobci a zloději lidského štěstí

Bosou nohou jsem vkročil do sněhu
Bylo to příjemné – napoprvé
Pak mne utopila zima, navždy...

7, 9, 16, 25 — Miloš Hovorka

18, 19 — Lucie Matalová

2, 3, 5, 6, 17, 27 — Tomáš Hoder

26 — jastud

8, 12, 13, 14, 15, 20, 21 — Martin Zouhar

22, 23 — Milan Krejčír